

ganste vist, at Lovforslaget ogsaa i den Henseende er undergaaet en Forandring til det bedre i det andet Ting, men Forbedringen er ikke bleven saa fuldstændig, som det kunde være ønskelig. Der er foregaaet en Forandring med Lovforslaget til det bedre derved, at den Bestemmelse, som oprindelig stod i Lovforslagets § 10, om, at Strandingsgods til Værdi af ikke over 10 Kr. kunde af Politiet overgives til Bjergeren, nu er gaaet ud der og indfat i § 14, som jo kun omhandler enkeltvis i Søen bjærget Braggrøds. Det er en betydelig Forbedring, men endnu er der Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som vanskelige kunne bringes i Overensstemmelse med den bestaaende, private Ejendomsret paa Forstranden. Jeg skal nævne nogle enkelte af disse Ting i Lovforslaget. I § 1, hvor der tales om Valget af Strandfogder, hedder det ganske vist: "Paa de private Forstrande forbeholdes det dog Forstrandsejeren, som hidtil selv at ansætte Strandfoged, mod at Valget godkendes af Amtmanden", men skønt saaledes her den private Forstrand omtales, kan det dog ikke siges, at denne Bestemmelse kan slaa til for de Folk, der ere Strandfogder paa den private Forstrand, thi de ere Strandfogder ifølge deres Arvefæstestøde; den Rettighed gaar Mand efter Mand simpelt hen i Arv; ifølge de Papirer, de have over Forstrandsretten, blive de Mand efter Mand simpelt hen Strandfogder. Nu hedder det i Lovforslaget, at paa privat Forstrand kan den private Ejer udnævne Strandfogden, mod at Valget godkendes af Amtmanden; men det kan paa ingen Maade gaa an. Thi sæt, at Amtmanden ikke vil godkende en saadan Mand, er hans Ret efter Arvefæstestødet berøvet ham, og er det Meningen, at Amtmanden i alle Tilfælde skal godkende Valget, er det en Bestemmelse, som aldeles ingen Betydning har; thi naar Amtmanden skal godkende et Valg, maa han ogsaa have Ret til at forkaste det, men her er ligesom en Rettighed efter Stødet, som han ikke maa kunne omstøde. Derfor gaar Bestemmelsen i § 1 ikke ret vel an og passer ikke paa de Forhold, her finde Sted. Det samme kan siges at være Tilfældet med Bestemmelserne i Paragrafferne 2 og 3 om de Anmeldelser, der skulle finde Sted til Strandfogden om Strandingstilfælde, om indbrøbet Gods o. s. v. Der er Tale om den Erstatning, som skal gives til dem, der bringe Anmeldelse, men der ikke derved taget Hensyn til den private Forstrandsejer. Endvidere siges der i § 4, hvor der tales om at oprette Bjærgelav, at naar der i en Kommune er Mænd, der ville have et Bjærgelav oprettet, og det efter Politimesterens Støn er uberygtede og arbejds-

dygtige Mænd, kunne de faa oprettet et Bjærgelav, men paa denne Strand er der jo i Forvejen Bjærgelav, som Forstrandsejerne have oprettet ifølge deres Arvefæstestøde. Nu hedder det ganske vist, at paa de private Forstrande kunne saadanne Bjærgelav kun oprettes, for saa vidt det af Justitsministeren findes fornødent. Naar nu Justitsministeren siger: Jeg finder det ikke fornødent, at der oprettes et saadant Bjærgelav paa Naberg Forstrand, og det antager jeg, at Ministeren vil sige, er det ikke nok, thi naar der staar saaledes i Loven, kan der komme en anden Justitsminister, som siger, at han vil have det ens over hele Landet, og at han derfor finder det nødvendigt at oprette Bjærgelav ogsaa paa denne Forstrand, og derved kommer i Strid med de private Ret, og den Ret de private have, ifølge deres Arvefæstestøder, bliver derved gaaet for nær. Jeg tror ikke, at det gaar an at lade en saadan Bestemmelse blive staaende i denne Lov, og de, som ere Fæstere paa denne Strand, have ogsaa søgt sig trykkede af, at et saadant Forslag var forelagt, og de have da indsendt et Andragende til Rigsdagen, hvori de sige: "Vi have altid antaget, at de os ved Arvefæstestøderne tilfikkede Rettigheder ikke kunde indskrænkes ved nogen Lov, og vi ere derfor bleven meget ængstelige ved at erfare, at der i Rigsdagen er forelagt et Forslag til en Strandingslov, hvori der findes flere Bestemmelser, som hvis de blive til Lov, ville medføre et betydeligt Tab for os. Det er i den Anledning, vi tillade os at henvende os til den høje Rigsdag med Bøn om, at den vil værne om de Rettigheder, som vore Arvefæstestøder tilfikkede os, og som vi mene, at vi ikke have fortjent at tabe, da vi altid have bestræbt os for at opfylde vor Gerning med Trofasthed og Samvittighedsfuldhed, og det heller ikke er os bekendt, at der nogen Sinde er fremkommen nogen Klage over nogen af os". — Forholdet derude er i Virkeligheden saaledes, at der ikke, mig bekendt, nogen Sinde er fremført Klage over Befolkningen paa denne Kyst, thi det Bjærgningslav, som disse 37 private Forstrandsejere efter deres Arvefæstestøder have dannet, har virket saa godt og heldbringende, at jeg tror ikke, man kan faa noget Bjærgningslav, der kan virke heldigere og bedre, og derfor anser jeg det ikke for rigtig, at denne Bestemmelse i Loven skal blive staaende for denne Forstrands Bedkommende. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, der eventuelt maatte blive nedsat om denne Sag, om man ikke kan tage disse Bestemmelser bort for denne Forstrands Bedkommende, men paa den anden Side tror